

„K Hospodinu v soužení jsem volal, on mi odpověděl. Hospodine, vysvobod' mě od zrádných rtů, od jazyka záludného.“ /Žalm 120, 1-2/

Žalm 34, 2-11.19-20.23

Izajáš 40, 25-31

Matouš 9, 9-13 Povolání celníka

„Máte něco k proclení?! Nic nezapírejte! Poplatky za dovážené i vyvážené zboží se mezi jednotlivými okrsky Římské říše určují libovolně. Záleží jen na mně, jak velkou daň zaplatíte. Tak nic neskrývejte, ať spolu vyjdeme co možná nejvíce po dobrém.“

Nějak takto mohl začínat rozhovor celníka Matouše s lidmi, kteří potřebovali projít skrz jeho celnici. Celník nebyl ničí zaměstnanec. Byl to živnostník a většinou zámožný člověk. Musel totiž předem zaplatit celou odhadovanou výši cla v daném obvodu za určenou dobu. Investoval tedy do svého podnikání značné peníze a ty si musel výběrem daní zase vydělat zpátky, logicky i s nějakým ziskem. Ti, kteří na tom chtěli vydělat rychle a hodně, nasadili celní sazby značně vysoko. Z pohledu mezilidských vztahů to bylo povolání velmi nevděčné. Lidé celníky pochopitelně nenáviděli, protože jimi byli často okrádáni a ještě ke všemu většina daní náležela Římanům.

Celník Matouš seděl den co den ve své celnici, s procházejícími lidmi vedl stále stejné rozhovory a hádky a pak najednou v jednom okamžiku se vše změnilo.

K celní bráně přichází Ježíš a než Matouš stačil zabručet obvyklé: „Máte něco k proclení?“ - Slyší z Ježíšových úst: „Pojď za mnou.“ Bez pozdravu, bez dlouhého úvodu, bez vysvětlování. Ježíš jde vždy hned k podstatě věci. Nemoralizoval. Nekritizoval. Nepoučoval ho a nekázal mu. Nabízí okamžitou pomoc formou tří slov. Staví Matouše před nutnost rychlého rozhodnutí. Teď se člověče rozhodni, jak se svým životem naložíš. Zvu tě do svého života, do svého životního příběhu.

Svobodně vstát a všeho nechat, znamenalo pro Matouše přijít minimálně o část investic a především o zaběhnutý, svým způsobem pohodlný život v materiálním dostatku. Přesto Matouš zavolání vyslyšel. Ve chvíli, kdy se rozhodl, z něho zřejmě spadlo obrovské břímě.

Často si říkáme, že Ježíš chodil mezi lidmi, učil, kázal, uzdravoval. Základem toho všeho byla jeho schopnost dívat se a vidět druhé takové, jací opravdu jsou. Znal dobře lidskou mysl i srdce. Byl pozorný a vnímavý pro potřeby druhých. Nenechal se zmást tím, jak člověk vypadá či působí na první pohled. Dokázal nahlédnout pod povrch, vidět, co se skrývá hluboko v nitru a podle toho jednat.

Celník Matouš byl sice bohatý, vnitřně ale asi spokojený nebyl. Sám se však z toho jak žil nedokázal vymanit. Potřeboval pomoc. Nabídka od Ježíše je jeho životní šance. Jeho život se může změnit, proměnit. A on tuto nabídku přijal.

Ježíš přijímá člověka se vsí jeho bídou, se všemi břemeny vin a dává mu poznat svou lásku bez podmínek. Jen taková láska může člověka proměnit. Farizeové a zákoníci dodržovali zásadu stanovenou rabíny, že s hříšníkem nemá zbožný člověk vůbec přijít do styku. Dokonce ani s úmyslem, že by jej chtěl napravit a přivést k poslušnosti Zákona. Tím by se totiž podle jejich učení poskrvrnil a vnitřně znečistil.

Na taková nařízení Ježíš vůbec nedbal. On jedl s celníky, hříšníky a jí také s námi. Nikoho neodhání. Každého člověka zve ke svému stolu a dává mu šanci, aby nezhynul a jednou s ním vstoupil do plnosti Božího království.

/Slovo na neděli 6. června 2021 Dana Kalivodová/